

### **Předmětnost jako „zacílenost“ (soustředěnost apod.)**

Nejčastěji mají lidé pod „předmětností“ na mysli „zacílenost“ vědomí či myšlení: každý akt vědomí je zaměřen k „něčemu“, totiž k tomu, co si právě uvědomuje; podobně to platí o myšlení: každá myšlenka (jakožto akt) je myšlenkou něčeho resp. na něco. Ovšem základní formu takové zacílenosti či zaměřenosti musíme předpokládat vůbec všude, kde jde o nějakou „akci“, tedy i tam, kde nejde o akt vědomí ani o výkon myšlení. (Dokonce i tam, kde jde – řečeno s Jennigsem – o nějakou „akci nazdařbůh“, „at random“, neboť i taková akce je zaměřena jednak k dokonání, dokončení svého výkonu, jednak k nějakému eventuelnímu zásahu, kdyby se nahodilo, že se v jejím dosahu něco takového vyskytne.) Tím se však dost zřetelně ukazuje, že zejména na těchto nižších úrovních je nutná jistá obezřetnost v užití slova „předmětnost“. Bez „předmětné“ zaměřenosti není vlastně možná vůbec žádná „akce“, ale „smysl“ jakékoli akce se nikdy nevyčerpává touto „předmětnou“ zaměřeností, neboť tato zaměřenost předpokládá ještě jinou „zaměřenost“, totiž k tomu, co „ještě není“, ale co se „má“ stát právě jako výsledek oné akce.

(Písek, 050606-1.)